

εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν ὄπτικῶν ἴδεων τοῦ Doppler ἡ δέουσα σημασία, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἔκεινην, ἡ μελέτη τῶν ράβδωσεων τοῦ φάσματος ἦτο ὀλίγον διαδεδομένη, ἐδέησε δὲ νῦν ἀνακαλυψθῆ ἡ φωτονάλυσις, μεταγενεστέρᾳ κατὰ δέκα καὶ πλέον ἔτη, νῦν τελειοποιηθώσι τὰ διακεκαθαριστικὰ τοῦ φωτὸς ὅργανα καὶ ἡ ἐκ τούτων προκύψασα βαθεῖα γνῶσις τῶν φωτεινῶν φασμάτων, ὅπως καταδειχθῇ ἡ ἀπλότης καὶ ἡ ἀκρίβεια τῶν ἐπὶ τῆς μελέτης τῶν ράβδωσεων ἰδρυθεισῶν μεθόδων.

Τούτου ἔνεκα καὶ σήμερον συγγραφεῖς τινὲς συνάπτουσιν ἀμέσως τὸ θεώρημα τοῦ Doppler εἰς τὰς ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Bunsen καὶ τοῦ Kirchhoff ὄρμωμένας ἑργασίας, ἐγκαταλείποντες οὕτως ἐν τῇ σκιᾷ τὴν ἀληθῆ ἀρχὴν τῆς μεθόδου ταύτης.

('Ακολουθεῖ).

Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ.

“Ηδη αἱ τελευταῖαι ἀργυραῖ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἐσθέσθουσιν ἐν τῷ ἀχανεῖ κόλπῳ τῆς θαλάσσης καὶ γλυκεῖα νηνεμία διεγύθη ἐπὶ τὴν φύσιν ἀπασαν. Ὦχρά, λίαν ὠχρά καὶ ὑπόλευκος ἔτι ἡ νυκτιπόρος Φοίβη, ἡ χρυσοχίτων τοῦ αἰθέρος ἄνακτα, ἥρετο ἐλαχνουσα τὸ ἐκ νεφελῶν ἀτμῶδες καὶ ἀεροκίνητον ἀρμα της· ἡ δὲ λαμπερὰ ἀκτίς, προσπίπτουσα ἐπὶ τῶν ἡρέματῶν τάπατάντων ἀνθέων τῆς κοιλάδος ἐφαίδρυνεν ἐν εἶδει χρυσοῦ ὄνειρου τὸν ὑπνον αὐτῶν.

Ἐν ἀνθοδιαίτῳ τῆς κοιλάδος ἀκρῷ εὑρηται οἰκίσκοις ὥραιοις ὡς δρυζῶν Νυμφῶν ἐνδικιτημα, ὃν ἐπιστέφουσι βαθυπράσινοι φυλλάδες καὶ ἔγγυς αὐτοῦ κρυσταλλόρρυτος βρύσις κυλίει τὰ φλοιοσβίζοντα αὐτῆς νάματα.

Κατὰ τὴν σιγηλὴν ταύτην ὥραν ἐκάθητο ἔγγυς τῆς βρύσεως νεαρὰ κύρρη, ὥραιά ὡς Θεοκρίτου ποιμενίας, ἥτις τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σελήνην ὑψοῦσα, ἐφαίνετο παραδεδομένη εἰς γλυκεῖς ἄμμα καὶ μελαγχολικοὺς ρεμβασμούς. Τπάρχει θεῖός τις σύνδεσμος ἀκατανοήτως ἀλεθοφοιοιῶν τὰς εὐγενεῖς καρδίας μετὰ τῆς φύσεως, ἥτις ἀνταποκρίνεται, τρόπον τινά, πρὸς τοὺς παλμούς αὐτῶν διὰ τῶν ἀφώνων θελγήτρων της, οἷον μειδιῶσα πρὸς τὰς χαρᾶς καὶ παρηγοροῦσσα τὰς θλίψεις των. Καὶ ὁ γλυκὺς οὗτος σύνδεσμος ὑπάρχει ἀληθὲς τῆς Προνοίας εὐεργέτημα· εύτυχῆς ὅστις ἐν ὥρῃ θλίψεως ἡδυνήθη ν' ἀνεύρη μυστηριώδη παραμυθίαν ἐν τῇ μελιχρᾶ τῆς Φοίβης ἀκτῖνῃ ἢ ἐν τῇ σπινθηροβόλῳ τῇ Ήοῦς μαρμαρυγῇ, ἐν τῷ ἀνθοτεφει τοῦ ἔαρος κάλλει ἢ ἐν τῷ χιονοσκεπεῖ μεγαλειώ διαστέρου καὶ ἡρεμαίας χειμερινῆς νυκτός.

Αἴφνης τοὺς ρεμβασμούς τῆς νεάνιδος ἀγένοφεν ἥδης ἥχος μακρόθεν ἀκουομένου φασματος, ὅστις ὅμως ἥγγιζεν ὄλον· μετά τινας δέ στιγμὰς ἐφάνη γη-

ραὶς ἐπαίτης προχωρῶν βροδεῖ βήματι. Ἡτο τυφλός· ἡ μακρὰ αὔτου κόμη, λευκὴ ὡς τὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἔκεινην περικυλοῦντα τὴν σελήνην νέφη, κατέπιπτεν ἐπὶ τῶν ὄμων μεγαλοπρεπῆς ὡς ἡ τοῦ Ὀλυμπίου Διός· παρὰ τὰ περιβάλλοντα αὐτὸν ράκη ἐνείχεν ἴδιζον τι μεγαλεῖον ἐν ταῖς κινήσεσιν· ἡ δὲ ὠχρά ἀλλ' εὐγενῆς φυσιογνωμία αὐτοῦ ἀναπαρίστα ἀρχαϊκὴν προτομὴν τοῦ ἀλαοῦ Μαιονίδου. Ἡδε κρατῶν λύραν, τὸν μόνον πιστὸν αὔτου καὶ γλυκύφωνον σύντροφον:

“Ηλοῦ ἐσπέρα καὶ γύνονται σκότη,
ἥλος ἐσπέρα, σιγῇ δὲ ἡ φύσις,
τὸ πτηνὸν εἰς τὰ δάση ὑπνώττει,
κελαδεῖ μόνον τὴν αὔρα καὶ βρύσις.

Λάμπω ἡ Φοίβος εἰς τὰ σύννεφα ἥδη,
αἱ ἀκτῖνες γελοῦνται καὶ χρυσαῖ της,
μόνος πλὴν ἀπορεῖ νῦν τὴν ἥδη
ὅ τυφλός, φεῦ! καὶ τλήμων ἐπαίτης.

“Ἄστρων μάτην σωρεία ἀστράπτει,
μάτην ἔχει δ Φοῖβος αὐγήν·
δι' αὐτὸν μαῦρον κάλυμμα θάπτει
τοὺς ἀστέρας, τὸν Φοῖβον, τὴν γῆν.

Τῶν ἀνέμων τὸν δέρει τὸ πνεῦμα,
βαίνει πλάνης, γυμνήτης, πεινῶν,
θαλερὸν τὴς ζωῆς του τὸ φεῦμα
ὑπὸ μαῦρον ρογθεῖ οὐρανόν.

“Ηλοῦ ἐσπέρα καὶ γύνονται σκότη,
εἴμι ἐπαίτης, τὸν οἰκτον ζητῶ·
ἀδελφοί, δότε ὅπως καὶ ὅ τι·
ἔν ψυχίον, μὲν ἀρκεῖ καὶ αὐτό.

“Ἀδελφοί, δότε εὐσπλάγχνως καὶ βλέπει
τοῦ Θεοῦ δρθαλμὸς ἀγρυπνῶν·
Αὐτοῦ εἴθε νῆσεῖρ νῦν σᾶς σκέπη
ἀπὸ πόνων, κινδύνων, δεινῶν.

Δότε, καὶ εἴθε δ Χρόνος δ γέρων
νῦν σᾶς φέρη γαρὰν διαρκῆ,
καὶ εἴθε πάντοτε τὸ ὅμμα σας γαῖρον
νῦν ἀπολαύῃ τὸ φῶς τὸ γλυκύ.

Τούρη ἥκουσε συγκεκινημένη τὴν γλυκεῖαν καὶ σομαρὰν ἐκείνην φωνήν, ἐναρμονίως συγχιρωμένην μετὰ τοῦ ἥχου τῆς λύρας· ἡ θέξ τοῦ ταλαιπωρουμένου γῆρως κατέθιβε τὴν καρδίαν της.

— Ἐλθε, γέρον, εἴπεν· ἐλθε, πάτερ μου! ὁ ἀγροτικὸς οἰκίσκος μου εἶναι μικρός, ἀλλ' ἡ ταπεινὴ αὐτοῦ θύρα εἶναι πάντοτε ἀνοικτὴ πρὸς τὸν κεκμηκότα ὄδοιπόρον· τὸ δεῖπνόν μου εἶναι πενιχρόν, ἀλλ' ἐξαρκεῖ νῦν θρέψῃ τὸν πεινῶντα ἐπαίτην τὸν ἐντεῦθεν διαβαίνοντα.

— Εσο εὐλογητή, ἐλεημον ψυχή! ἐν τῇ ἀφεγγει καὶ ἀσκόπω πορείῃ μου διέτρεξα πόλεις πολυθορύσους ἐν αἷς ἡ ματαιόσπουδος τῶν ἀνθρώπων μυρμηκιαί, πρὸς τὴν γῆν ἀενάκις κυπτάζουσα, μοχθεῖ ἵνα ἐξ

αύτης ἔξορύξῃ τὸ κατάρχον ἐκεῖνο ὅπωγρον μέτεκλαλον, ἀλλ' οὐ μόνου ἔξορτῷ τὴν γχυκίζηλον καὶ γεώδη εὔδαιμονίκν της· ἀλλ' οὐδὲμοῦ εῦρον οἰκτον, οὐδὲμοῦ ἡκούσα τέφρασιν συμπαθῆ, εἰμὴ ἐνταῦθα, ἐν τῇ ἀμιγεῖ ταύτῃ φύσει, ἡς τὸ ἀγνὸν κάλλος πιστῶς ἐγκατοπτρίζεται εἰς τὰς εὐγενεῖς ὡς ἡ σὴ ψυχής.

— Εἶσαι τυφλός, πῶς ἐννοεῖς ὅτι τὸ μέρος τούτο διαφέρει τοῦ ἀστεος; ἐψιθύρισεν ἡ νεῖστις, ἔκπληκτος ἀκούσασα τὰς φρέσεις ταύτας, ξένας πρὸς τὸ στόμα κοινοῦ ἐπάκιτου.

— Πρὸ μικροῦ ἔμαθον περὰ διαβάτου, ὃν ἡρώτησα τὸ εἶδος καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου τούτου. Εἴμι ποιητής, λέπτεις τοῦ καλοῦ, καὶ ἥντλουν ποτὲ τὴν εὐδαιμονίαν μου ἐν τῇ μυροθόλῳ καλλονῇ τῆς ἀγροτικῆς φύσεως, ητὶς λαλεῖ δι' ἴδιας μυστηριώδους φωνῆς πρὸς τὰς ποιητικὰς καρδίας... ἀλλ' οὐδεὶς! στερηθεὶς τῆς ὁράσεως, ἐστερήθην ἔτι καὶ αὐτῆς τῆς καθηρᾶς ἡδονῆς... Ἐδῶ ὁ ζέφυρος καταπραύνει διὰ τῆς θείας δρόσου του τὴν κάμινον τῆς θλίψεως ἐν τῇ καρδίᾳ· ἐκεὶ ἐν τῷ μελαχγολικῷ τῶν ἀνέμων ψιθύρῳ ἀκούει τις τὴν ἡγεῖ τῶν ἰδίων στεναγμῶν. Ἀδυνατῶ νὰ σέ ἰδω, ἀλλ' ἡ φωνὴ σὲ παριστᾷς ὡς νεκρόν· εἴθε ποτὲ μὴ σοὶ προσπνεύσῃ ὁ ἀνηλεῖς βορέας τῆς συμφορᾶς δῖστις προώρως ἔσπειρε τὰς χιόνας τοῦ γήρως ἐπὶ τῆς κόρης μου!

— Εἶσαι ποιητής, γέρον! ἐπεῖπε μετὰ πάθους ἡ κόρη· ἀγκαπῶ τοὺς ποιητάς· καταλαμβάνομει ὑπὸ μυστηριώδους σεβασμοῦ ἀκούοντα τὸ εὐγενές αὐτῶν ὄνομα, οἵονεὶ ἀποπνέον τῆς δάρφυνης τὸ ἀγνὸν ἀρωμα. Φεῦ! καὶ ὁ πατέρος μου ἦν εἰς τῶν δάιμονίων τούτων μέντοι τοῦ σεπτοῦ 'Ελικώνος· ἀλλ' οἱ θορυβῶδεις βιωτοὶ σάλοι ταχέως τὴν αὐδὴν αὐτὸυ κατεσίγκασαν, ταχέως ἔριψαν αὐτὸν εἰς τοὺς ζοφῶδεις τοῦ μνήματος καλπούς!..

— Τέκνον, ἡ λέθρος τῆς θυέλλης πνοὴ ἀνηλεῖς ραπίζει τοὺς ὄρνιθας τῶν Μουσῶν εἰς τὰ αἰθέρια ὑψό πτερυγίζοντας· τοικύτη τῆς Μοίρας ἡ ἀμείλικτος βουλή. Εἶσαι λοιπὸν ὄρφανή;

— Ναί, εἴμαι ὄρφανή· εἴμαι μόνη ἐν τῷ κόσμῳ ὡς μονήρης φοῖνιξ ἐν μέσῳ ἀπεράντου ἐρήμου. Πρότινων μοῖσις ἡμερῶν ἡ ἀγαπητὴ μήτηρ μου, ἀπαυδήσασα ὑπὸ τὸ μοιγρόν ἀχθος τῶν συμφορῶν, αἴτινες προώρως τὸ μέτωπον αὐτῆς διηνέκτισαν ἀνεπαύθη ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ ἀτελευτήτου ὑπνου· τὸν δὲ πατέρος μου ἀπώλεσαν ἐν ἡλικίᾳ πέντε μοῖσις ἐτῶν· τὸν ἐνθυμοῦμα· ἥτο νέος τότε καὶ ἐπὶ τῆς ἀκμαίας αὐτοῦ μορφῆς τοῦ πνεύματος τὸ σφρήγος κατωπτρίζετο... Φεῦ! δὲν ἀπέθανεν ἐν τῇ ἑστίᾳ αὐτοῦ· αἱ ἱέρει τῆς Ἐκκλησίας ὥραί δὲν ἐθυκέλισαν αὐτὸν περὶ τὸ φέρετρον, τοῦ λιβάνου τὸ ἀρώματῶδες νέφος δὲν ἐθύπευσε προσπνέον τὸ ὡχρόν του μέτωπον· τὸν κατέπιε τοῦ πόντου τὸ βαραθρῶδες κῦμα, τὸν κατεταρτάρωσε τοῦ λιθίου ἡ λυσσώδης πνοή... Ἐπλέομεν ὅμοι μακροῖς τῆς γενεθλίου πόλεως, ἔνθα πολλάκις εἰχε ποτισθῆ πικρίας, ἐκεῖνος, ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ πενταέτις τότε... καὶ μέν αἴφνης φοῖεράν-

νύκτα τῶν λχιλάπων τὸ ἄγριον πνεῦμα ἀπέσθεσε τὸ γλυκὺ τῶν ἀστέρων φῶς, τοῦ πόντου τὸ οὐρανόμηκες κῦμα ἥρετο παταγωδῶς ὁπίζον τὰς ὑψηρήμνους πέτρας τῆς ἀκτῆς, ἐν δὲ τῇ σφοδρῷ ταύτῃ πέλη τῶν στοιχείων, ἐν τῇ φοῖερῷ ταύτῃ ἀναστατώσει τῆς φύσεως ἡ περιδίνητος ναῦς διερράγη καὶ οἱ ἀτυχεῖς πλωτῆρες ἐπέσομεν εἰς τὸ φουάτον κῦμα, ἀνύπεράσπιστα ἔρωματα τῆς μηκωμένης λαῖλαπος!.. "Ω! οὐδέποτε θάλασσαν τὴν φρίκην τῆς ὁρφνίας ἐκείνης νυκτός! ἐν φῇ ἡ μήτηρ μου ἀπελπισμ' ἔθλιβεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς, εἰδὸν τὸν πατέρα μου ἐπὶ στιγμὴν ἀνδρείως κατὰ τῶν κυμάτων πελκαίντα καὶ ἀγωνίζόμενον ἵνα σώσῃ ἡμᾶς. ἀλλ' αἴφνης νέον κῦμα πελώριον ὡς τιτάνη ἐφοριμῆσαν, τοὺς πάντας ἐκλυδώνισε καὶ κατεκρήμνισε τὸν προσφιλῆ μου γενήταρα εἰς τοὺς ἀνηλίους τῆς ἀβύσσου κευμάντας· τυπογρόνως δὲ στιβαρά, ἀλλ' ἀγνωστος γείρ, ἀρπάσασα ἡμᾶς τὰς δύο, σφιγκτῶς ἔτι ἐνηγκαλισμένας, ἡμιθυνεῖς ἐκ τοῦ πρόμου καὶ τῆς ὑπερτάτης συγκινήσεως τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἔρριψεν ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀκτῆς καὶ ἀπέδω ἡμῖν τὴν ζωήν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν εὐτυχίαν... "Ἐτη παρηλίθον ἔκτοτε καὶ τὴν μνήμην τοῦ ἀστοῦ πατρός μου, ὡς Ἱερὸν κειμήλιον ἐπήρησα βαθέως ἐγκεχαρχυμένην ἐν τῇ καρδίᾳ μου· ποσάκις ἐν τερπνῷ πλάνῳ ἀπατηλῷ ὀνείρῳ δέν εἰδον τὴν φιληγανούμενον αὐτοῦ μορφήν, ποσάκις δέν ἐνόμισα ἡχούσαν τὴν κύκνειον αὐτοῦ φόδην ἐν τῷ παθητικῷ τῆς φιλομήλας τόνῳ, ἡδὺ λαλούστης ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός!.. μὲν πληροὶ παρηγόρους ἡδονῆς τὸ ζοφερόν της μυστήριον.

— Φεῦ, τέκνον, εἶπεν ὁ γέρων στενάζων ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν βαθείας τραγικῆς ἀναμνήσεως ἡς ἡ μελάγχολος ἀκτίς ἔλαμπε πενθύμως ἐν τῷ ζόφῳ τῆς ψυχικῆς ὁδύνης του ὡς φλόξ ἡφαιστείου ἐν μέσῳ νυκτός· καὶ ἐγώ εἰμι δύστυχός· ὑπῆρξα παλυπλάνητος ὡς ὁ 'Οδυσσεύς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εὐτυχής ὡς ἐκεῖνος ἐν τέλει· καὶ ἐγὼ ἀπώλεσα σύζυγον προσφιλῆ καὶ τέκνον πολυφίλητον καὶ παραδέξως, ἀπώλεσα αὐτάς ἐπίσης ἐν φρικαλέῃ στιγμῇ ναυαγίου... ἀλλ' ἔκτοτε ἡ ψυχή μου τὰς ἀκολουθεῖς ὡς ἡ σκιά των ἀγνοῶν ἢν ζῶσιν ἡ ἀν ἀπέθανον· ἀλλὰ πιστεύω τὸ πρῶτον, διότι ἀν ἀπέθηκον ἡ ψυχή μου ώστε διὰ μαγικοῦ δεσμοῦ ἀροκτῶς μετ' αὐτῶν συνδεθεμένη, θάτ τὰς ἡκολούθει εἰς τὸν τέφρον... Ταξ ἔχασα... ἡ λακαψή τῆς συμφορᾶς μοὶ τὰς ἀνήρπασεν ἐν ἀκαρεὶ ὡς τοῦ ἀνέμου ἡ πνοὴ τὰ ὡχρὰ τοῦ φθινοπώρου φύλλα· καὶ ἡ θλίψις κατεμάρανε τὴν καρδίαν μου, τῶν δακρύων δὲ τὸ θολόν νῆμα ἀπέσθεσεν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου τὴν ἀκτίνα τοῦ φωτός... ἐτυφλώθην, ἔγενόμην ἐπαίτης· καὶ ἥδη περιέρχομαι πόλεις καὶ κώμας μὴ γνωρίζων ποσὲ βατένων καὶ διατί, οὐδένα ἔχων ὁδηγὸν εἰμὴ τὴν βαστηρίαν, οὐδένα σύντροφον εἰμὴ τὴν προσφιλῆ ταύτην λύραν, ητὶς μὲν διδόξασεν ἐν τῇ νεότητι μου, τὴν λύραν ταύτην ἀφ' ἧς τὰς δεινὰς μου ἀπέρρευσαν... Ναί! μὲν ἐμίσησαν, διότι τὴν ἡγάπων, μὲν φιόνησαν, διότι εἰδον τὰς δέρηντας τῆς δόξης θαλλού-

σας ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, μ' ἐπότισαν χολήν, διότι μὲν εἰδόν πίνοντα τὸ νέκταρ τῆς ἀγνῆς εὔτυχίας. 'Αλλ' ἡ λύρα αὐτη ἥτο τῆς ὑπάρξεως μου ἀδελφή, καὶ ἀπῆλθον μακρὰν τῶν μισούντων με ἵνα δύνωμαι νὰ τὴν ἀγαπῶ ἀκινδύνως. 'Αλλ' ἐνῷ μετὰ τῆς φίλης συζύγου καὶ τοῦ τέκνου ἡμῶν διηγούμεν τὰ ὑγρὰ κέλευθα, καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ στοιχεῖα ἐμάνησαν κατ' ἐμοῦ, καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ οὐρανὸς κατέχεσε κατὰ τῆς κεφαλῆς μου τὴν μαλεράν ὄργήν του· τὸ πλοῖον ἡμῶν ἐναυγίσεις, ἡ ὄμητος τοῦ τυφῶνος μ' ἐβύθισεν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ἡγεμόστης ἀβύσσου, καὶ ὅτε, θείᾳ μόνον βουλῇ, διεσώθην ἐκεῖθεν, εὑρέθην μόνος ἐν τῷ κόσμῳ ὄρφανὸς στοργῆς καὶ ἐλπίδος ἔρημος! . . . ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς θυμοδάκους ἀπελπισίας μου δὲν ἡδυνήθην νὰ μὴ καταρασθῶ τοὺς αἰτίους τῶν παθημάτων μου...

— "Ω! σὲ λυποῦμαι, γέρον, ὑπῆρξες δυστυχής· ἀνέκραζεν ἡ κόρη δακρύουσα καὶ σφίγγουσα τὴν χεῖρα τοῦ ἐπαίτου· ἀγνωστός τις συμπάθεια μ' ἐλκύει πρὸς σέ· ὦ, ἔφεις νὰ σὲ καλέσω πατέρα μου, ἐγὼ ἡ ὄρφανή σὲ τὸν ἀπαίδεια, ἀφοῦ ἀλλως τε παραδόξως αἱ συμφοραὶ ἡμῶν συνταχτίζονται. 'Αλλὰ συγχώρει, πάτερ, τοὺς ἔχθρούς σου, ἡ δυστυχία εἶναι κλῆρος πάντων ἡμῶν ἐπὶ γῆς· ὁ δὲ ἀθλῶν ἐδῶ ἐν οὐρανοῖς θὰ λάβῃ τὸν στέφανον. "Ακουσον τι ἔψαλέ ποτε ἡ λύρα τοῦ τοκέως μου:

Τὸν βίον εἶδον φοβερὸν ὁ βίος εἶναι μάχη· ἐν ᾧ ἀνόρτια καὶ ἴσγυς πατάσσονται μέσθιαν· ἡτῷ ὁ φόνος, ἡ ἰσχύς, τὸ μῆσος τὴν ἀνδρίαν κ' οἱ θυελλόθητοι τῆς γῆς θεῶνται μόνον βράχοι, γίγαντες ἥρεμοι αὐτοί, τὴν πάλην τὴν ἀγρίαν.

Καὶ μόνον εἰς τοῦ μνήματος τὰ βαθόν ἥρεμία· ἐκεὶ ἵτεας ζοφερὸς σὲ βαυκαλίζει κλῖνος, ἐκεὶ σ' ἡδύνει ὡς πνοὴ εἰρήνης, αὔρας στόνος, τὸ νεκρικὸν θυμίαμα ὡς ἕρδων εἰώδεια».

Τοὺς στίχους τούτους ἔκεινος μ' ἐδίδαξε κατὰ τὴν τρυφερωτάτην ἔτι ἡλικίαν μου χειμερινήν τινα νύκτα στε ἔκαθητο ἀπέναντι τῆς σπινθηρίζουσης ἔστικς ἡμῶν.

Ἡ μήτηρ μου εἰργάζετο ἐγγὺς μειδιῶσα, ἐγὼ δὲ ἡμην ἐντεθρονισμένη ἐπὶ τῶν γονάτων του, καὶ αἱ λέξεις πεσοῦσαι ἐκ τῶν πατρικῶν αὐτοῦ χειλέων ἐγράψοσαν ἀνεξίτηλοι ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ τοὶ τὸ νηπικὸν πνεῦμά μου οὐδύλως τὰς ἐνόσεις ἔτι. Ποσάκις δὲν ἐπανέλαβον αὐτοὺς ὅτε ἡλικιώθην, οἵονει ἀνευρίσκουσα ἐν αὐτοῖς ἔναυλον τὴν ἡχὴν τῆς προσφιλούς ἔκεινης φωνῆς!

'Αλλ' ἡ νεᾶνις ἔστη ἔκπληκτος· ἡ ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἀλκοῦ γέροντος, ἀκινήτου ἰσταμένου, αἴφνιδία μεταβολή, τῆς φυσιογνωμίας αὐτοῦ ἡ αἰσθηματικὴ ἔκφρασις τὴν ἔξεθάμβουν.

— Τὸ ὄνομά σου; τὸ ὄνομά σου, κόρη! ἀνέκραζεν ἔκεινος μαντεύων ἡδη αὐτὸ καὶ ταχέως ἀνεγειρόμενος ἐκ τοῦ σμαραγδώδους τῆς χλόης τάπητος· τὸ δὲ ἐσθεσμένον βλέμμα τοῦ ἐφαίνετο οἵονει διαπε-

ρῶν τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀπλούμενον κατέμελαν τῆς τυφλότητος καταπέτασμα.

— Καλοῦμαι 'Ιάνθη· ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις.

— 'Ιάνθη! εἶμαι ὁ πατέρος σου! εἶσαι ἡ θυγάτηρ μου!

Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὸ παλμῶδες θάμβος, τὸν τερψίθευμον Ἰλιγγὸν θυγατρὸς μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν ὅλων ἐπαναβλεπούσης τὸν ἀνελπίστως ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα πατέρα αὐτῆς;

"Ηδη παραφόρως περιέπτυσσον ἀλλήλους καὶ ὁ ἡχος τῶν πυκνῶν ἀσπασμῶν ἐδόνει τὴν ἥρεμον ἡχὴν τῆς νυκτός, ἐν φέντη Φοίβη, ἀνωθεν μειδιῶσα πρὸς τὴν χράν αὐτῶν, ἐρράντιζεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των ἀπλέτους ἀκτίνας.

— 'Εγίνωσκον ὅτι ζῆσ, 'Ιάνθη! προαίσθημά τι μοὶ τὸ ἔλεγε· γνωρίζεις τέκνον τί εἶναι προαίσθημα; εἶναι ἡ ἀμφιβολίας μέσω θυέλλης ἀκτίς ἡ τὴν προσεγγίζειν ἀγγέλλουσα ἡ τὸ ἀραιὸν ἐν μέσῳ θερινῆς εὐδίαις τοῦ αἰθέρος νεφύδριον τὸ προμηνύον τὴν καταιγίδα· σ' ἐζήτουν ὄλοءν ἐν τῇ ἐπὶ τῆς γῆς ζαφερῷ περιπλανήσει μου· καὶ ἡδη ἐπανευρίσκων σε λησμονῶ τὰς πολυετεῖς βασάνους μου! Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ εὐδοκήσας νὰ ἐπισταλάξῃ τὸ ἡδὺ τοῦτο βάλσαμον ἐπὶ τῶν τρυμάτων μου, νὰ ἐπιτελῇ τὸν παρήγορον τοῦτον ἡλιον εἰς τὸν παγερὸν τοῦ βίου μου χειμῶνα!

— "Ω μῆτέρ μου! γλυκεῖά μου μῆτερ, διὰ τὶ νὰ μὴ ζῆσ; ἀνέκραζεν ἡ 'Ιάνθη πλήρης ἀγνῶν δακρύων.

— "Ω ποθητή μοι σύζυγε! ἀνεφώνησεν ὁ γέρων ἐνῶν τὰς χεῖρας· ἐπρεπε ν' ἀπολαύσης καὶ σὺ τὴν ἀνεκλήλητον ταύτην εύδαιμονίαν· ἀλλ' ἀγάλλου, προσφιλῆς σκιά, ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἔνθι περιέπτασαι ἐγγυτάτω τοῦ θείου, καὶ ἀνέμενε μας! ἐκεὶ ἡ συνέννωσις ἡμῶν ἔσται αἰώνια καὶ ἀνεπίφθονος.

— Ο γέρων ἐσίγησε· ὑπόκωφος δὲ πέριξ θροὴ ἡκούσθη· ἦν ἡ ψυχὴ τῆς μητρὸς ἀφοράτως ἀπλούσα τὴν ἀερώδη αὐτῆς πτέρυγα· καὶ ἡ ἐλαφρὰ ζεφυρίτις ἀκαταλήπτως ἐκόμισεν εἰς τὰς ἀκοὰς αὐτῶν τὴν λέξιν «Εὔδαιμονεῖτε!» Εἶτα ὁ οὐρανὸς διέλαμψε πως ζωηρότερον· ἡ παροδίτις ψυχὴ ἀναπτάσσει, ἐμειδία ἐκεῖθεν πρὸς τοὺς φιλάττους της.

Ὑπόχρυσοι λάκμψεις ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου ἥρξαντο ἀναγγείλλουσαι τὴν αὐγὴν καὶ ὁ γέρων περιέπτυσσεν ἔτι τὴν παρθένον ὡς ὁ μέλας καὶ ἀείφυλλος κισσὸς τὴν λιγυράν πτελέαν.

— "Ω πάτερ μου! διὰ τὶ ἡ εὔτυχία ἡμῶν νὰ μὴ εἶναι πλήρης; διὰ τὶ νὰ μὴ δύνασαι νὰ μὲ ἱδης! εἰπεν ἡ 'Ιάνθη.

— Τέκνον, ὁ Πανάγαθος οὐδέποτε δίδωσιν ἡμῖν τὸ ἀωτὸν τῆς εύδαιμονίας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀλλ' ἐπιφυλάξτει αὐτὸ τὸν βίον τὸν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς πᾶσα ἀγνὴ ἐπίγειος χρά τοι τοις μόνον ἐκείνους ἀντανάκλασις.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Λ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.